

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

**Agenția Națională de
Administrare Fiscală
Direcția Generală de Soluționare a
Contestațiilor**

Str. Apolodor nr. 17
Sector 5, București
Tel : + 021 319 97 54 interior 2043
Fax : + 021 336 85 48

DECIZIA NR. 339/2013

privind soluționarea contestației formulate de

S.C. .X. SA

înregistrată la Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor
din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală
sub nr. 907769 din data de 11.11.2013

Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală a fost sesizată de Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, prin adresa nr. X/07.11.2013, înregistrată la Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor sub nr.X/11.11.2013, cu privire la contestația formulată de **S.C. .X. SA** cu domiciliul fiscal în județul .X., localitatea X.

La data depunerii contestației, contribuabilul era înregistrat la poziția X din anexa nr.1 la Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1823/2012 pentru modificarea Ordinului Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 2.730/2010 privind organizarea activității de administrare a marilor contribuabili, cu modificările și completările ulterioare.

S.C. .X. SA contestă parțial Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii nr..X./14.03.2013 (înregistrată la D.G.A.M.C. sub nr. .X./18.03.2013), respectiv pentru suma de .X. lei, reprezentând:

- .X. lei accesorii aferente impozitului pe veniturile din salarii;
- .X. lei accesorii aferente impozitului pe profit;
- .X. lei accesorii aferente TVA;
- .X. lei accesorii aferente impozitului pe veniturile din convenții civile.

În raport de data comunicării Deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii nr..X./14.03.2013, respectiv **28.03.2013**, potrivit confirmării de primire atașată la dosarul contestației, contestația a fost depusă la organul fiscal emitent al actului atacat în termenul prevăzut de art.207 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, fiind predată societății de curierat în data

de **26.04.2013**, astfel cum rezultă din documentul de transport al societății de curierat, atașat la plicul de însoțire al contestației și înregistrată la Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili la data de 30.04.2013, conform ștampilei registraturii D.G.A.M.C. aplicată pe contestația în original, aflată la dosarul cauzei.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art.205, art.206, art.207 alin.(1) și art.209 alin.(1) lit.c) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală este investită legal să se pronunțe asupra contestației formulată de S.C. .X. SA.

I. S.C. .X. SA solicită admiterea contestației și anularea parțială a Deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. .X./14.03.2013, emisă de Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, respectiv pentru suma de .X. lei, reprezentând accesorii aferente impozitului pe veniturile din salarii, impozitului pe profit, TVA și impozitului pe veniturile din convenții civile.

1. Referitor la accesoriiile în sumă de .X. lei aferente impozitului pe salarii, calculate pentru perioada 25.05.2010-15.06.2010, contestatara precizează că:

- prin OP nr..X./25.01.2010 a virat în contul unic al bugetului de stat, suma de .X. lei, reprezentând impozit pe profit aferent trimestrului IV al anului 2009, impozit pe salarii și impozit pe dobânzi aferente lunii decembrie 2009;
- la data de 25.04.2010, la definitivarea impozitului pe profit aferent anului 2009, a constatat că în contul impozitului pe profit a fost virată în plus suma de .X. lei, astfel că nu a mai achitat suma de .X. lei, reprezentând impozit pe salarii aferent lunii mai 2010;
- la data de 17.06.2010, la solicitarea D.G.A.M.C. .X., a depus cerere de compensare a creanței reprezentând impozit pe profit în sumă de .X. lei, achitată în plus, cu impozitul pe salarii datorat în sumă de .X. lei.

Contestatara susține că organul fiscal *“în mod greșit și neîntemeiat, a procedat la calcularea dobânzilor pentru neplata în termen a impozitului pe salarii, cuantumul acestuia din urmă fiind plătit deja”*.

2. În ceea ce privește accesoriiile în sumă de .X. lei din anexa la Decizia de impunere nr..X./14.02.2013, care fac referire la Decizia de impunere nr..X./28.06.2010 și Decizia de impunere nr. .X./11.08.2010, contestatara susține că obligațiile fiscale stabilite prin deciziile de impunere menționate, au fost achitate la termenul prevăzut în conținutul acestora, prin viramente bancare efectuate în data de 27.08.2010 și respectiv, în data de 30.09.2010.

Contestatara precizează că în condițiile în care Decizia de impunere nr..X./28.06.2010 a fost comunicată de către organul fiscal la data de 09.08.2010, iar Decizia de impunere nr. .X./11.08.2010, în data de 01.09.2010,

iar "obligațiile fiscale principale nici măcar nu au ajuns la scadență" la data efectuării viramentelor bancare, "organul fiscal a calculat și stabilit în mod nelegal și abuziv penalități de întârziere și/sau dobânzi în sarcina subscrisei."

II. Prin Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii nr..X./14.03.2013, organul fiscal a calculat în sarcina contestatarei accesorii pentru plata cu întârziere a impozitelor, taxelor și a altor venituri ale bugetului general consolidat, în sumă de .X. lei (calculate pentru perioada 27.07.2007 – 25.07.2011), reprezentând:

- .X. lei accesorii aferente impozitului pe veniturile din salarii;
- .X. lei accesorii aferente impozitului pe profit;
- X lei accesorii aferente impozitului pe veniturile din dobânzi;
- X lei accesorii aferente impozitului pe veniturile din alte surse;
- .X. lei accesorii aferente impozitului pe veniturile din convenții civile;
- .X. lei accesorii aferente TVA.

Documentele prin care au fost individualizate obligațiile de plată principale pentru care au fost calculate aceste accesorii sunt menționate în anexa la decizia contestată.

Accesoriile au fost calculate în temeiul art.88 lit.c) și art.119 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pentru plata cu întârziere a impozitelor, taxelor și a altor venituri ale bugetului general consolidat.

III. Luând în considerare constatările organului fiscal, motivele prezentate de societate, documentele existente la dosarul cauzei, precum și actele normative în vigoare în perioada verificată, se rețin următoarele:

1. Referitor la suma de .X. lei, reprezentând accesorii aferente impozitului pe veniturile din salarii, Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor este investită să se pronunțe cu privire la legalitatea calculării de accesorii asupra unei baze de calcul rezultată prin operarea în evidența fiscală a unor note de compensare și a unor stingeri de obligații bugetare, în condițiile în care societatea nu a contestat notele de compensare.

În fapt, prin Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. .X./14.03.2013 au fost stabilite de organele fiscale accesorii în sumă totală de .X. lei, din care .X. lei reprezintă dobânzi calculate pentru impozitul pe veniturile din salarii, contestate integral de S.C. .X. SA.

În drept, potrivit dispozițiilor art.119 alin.(1) și art.120 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, aplicabile în perioada 25.05.2010 - 30.06.2010:

“ART. 119

Dispoziții generale privind majorări de întârziere

(1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen majorări de întârziere.

ART. 120

Majorări de întârziere

(1) Majorările de întârziere se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv.”

În perioada 01.07.2010 - 30.09.2010 erau aplicabile prevederile art.119 alin.(1), art.120 alin.(1) și art.120¹ din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, conform cărora:

“ART. 119

Dispoziții generale privind dobânzi și penalități de întârziere

(1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere.

ART. 120

Dobânzi

(1) Dobânzile se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv.

ART. 120¹

Penalități de întârziere

(1) Plata cu întârziere a obligațiilor fiscale se sancționează cu o penalitate de întârziere datorată pentru neachitarea la scadență a obligațiilor fiscale principale.

(2) Nivelul penalității de întârziere se stabilește astfel:

a) dacă stingerea se realizează în primele 30 de zile de la scadență, nu se datorează și nu se calculează penalități de întârziere pentru obligațiile fiscale principale stinse;

b) dacă stingerea se realizează în următoarele 60 de zile, nivelul penalității de întârziere este de 5% din obligațiile fiscale principale stinse;

c) după împlinirea termenului prevăzut la lit. b), nivelul penalității de întârziere este de 15% din obligațiile fiscale principale rămase nestinse.”

Față de prevederile legale invocate, se reține că pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează majorări de întârziere/dobânzi și penalități de întârziere.

Din documentele depuse la dosarul contestației reiese că S.C. .X. SA a virat în data de 25.01.2010, în contul unic al bugetului de stat, suma de .X. lei,

din care organul fiscal a efectuat stingerea obligațiilor de plată declarate prin Declarația privind obligațiile de plată la bugetul de stat aferentă lunii decembrie 2009 (înregistrată sub nr. .X. /25.01.2010), respectiv impozit pe veniturile din salarii (.X. lei), impozit pe profit (.X. lei) și impozit pe veniturile din dobânzi (.X. lei).

Ulterior, contestatara a depus declarația privind impozitul pe profit aferentă anului 2009 (nr..X./15.04.2010), conform căreia *"impozitul pe profit de recuperat final"* înregistrează .X. lei, respectiv un impozit pe profit virat în plus de contestatară în sumă de .X. lei.

Prin Declarația privind obligațiile de plată la bugetul de stat aferentă lunii martie 2010 (înregistrată sub nr. .X./23.04.2010), contestatara declară un impozit pe profit în sumă de .X. lei, pe care organul fiscal îl stinge din suma virată în plus în cadrul impozitului pe profit, respectiv .X. lei, astfel că la data de 25.04.2010 se înregistra un impozit pe profit virat în plus în sumă de .X. lei.

S.C .X. SA, prin adresa nr. .X./17.06.2010 (înregistrată la organul fiscal sub nr. .X./17.06.2010), a solicitat *"compensarea impozitului pe salarii de la luna mai 2010 în sumă de .X. lei din suma de .X. lei reprezentând impozit pe profit plătit în plus"*.

Urmare acestei solicitări, organul fiscal a emis Nota privind compensarea obligațiilor fiscale nr..X./17.06.2010, prin care a fost stinsă prin compensare obligația *"Profit"* cu obligația *"Salarii"*, cu suma de .X. lei (compensarea efectuându-se cu data de 17.06.2010), transmisă contestatarei cu adresa nr..X./20.07.2010, notă necontestată de către S.C .X. SA.

Față de cele arătate mai sus, se reține că societatea avea posibilitatea să conteste Nota de compensare nr..X./17.06.2010 la organul fiscal emitent în temeiul art.209 alin.(2) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care stipulează:

"Contestațiile formulate împotriva altor acte administrative fiscale se soluționează de către organele fiscale emitente",

coroborat cu prevederile pct.5.3 din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.450/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, conform căruia:

"5.3. Prin alte acte administrative fiscale prevăzute la art.209 alin.(2) din Codul de procedură fiscală se înțelege actele administrative fiscale emise de organele fiscale competente, altele decât cele stipulate expres și limitativ la art.209 alin.(1) din Codul de procedură fiscală, și pentru care competența de soluționare a contestațiilor aparține organelor fiscale emitente".

Mai mult, se reține că procedura de stingere a creanțelor bugetare de către organele fiscale este distinctă de procedura de contestare a titlului de creanță, organul de soluționare luând act de modalitatea în care a fost efectuată stingerea obligațiilor de plată în condițiile în care societatea nu face dovada că a contestat la organul în drept modalitatea în care a fost efectuată compensarea obligațiilor de plată.

În consecință, având în vedere că societatea nu probează existența unor erori de calcul privind accesoriile contestate sub aspectul numărului de zile de întârziere sau cota aplicată, se reține că accesoriile în sumă de .X. lei aferente debitului cu titlu de impozit pe veniturile din salarii au fost calculate în mod legal, după operarea compensării necontestate de societate.

Prin urmare, în baza prevederilor legale mai sus citate și a motivelor prezentate, în temeiul prevederilor art.216 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu prevederile pct.11.1 lit.a) din O.P.A.N.A.F. nr. 450/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, potrivit căroră:

“Contestația poate fi respinsă ca:

a) neîntemeiată, în situația în care argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat,

se va respinge ca neîntemeiată contestația societății pentru accesorii în sumă de .X. lei aferente impozitului pe veniturile din salarii.

2. Referitor la suma de .X. lei, reprezentând accesorii aferente impozitului pe profit și TVA, cauza supusă soluționării este dacă accesoriile aferente debitelor individualizate prin decizii de impunere, se calculează și se datorează de la data scadenței obligației principale sau în funcție de data comunicării actelor prin care obligațiile principale au fost individualizate.

În fapt, prin Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. .X./14.03.2013 au fost stabilite de organele fiscale:

- accesorii în sumă de .X. lei, calculate pentru impozitul pe profit, individualizat prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. .X./28.06.2010;
- accesorii în sumă de .X. lei, calculate pentru TVA, individualizat prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. .X./11.08.2010.

Urmare inspecțiilor fiscale parțiale efectuate la S.C. .X. SA au fost emise:

- Decizia de impunere nr. .X./28.06.2010, comunicată contestatarei în data de 09.08.2010, prin care s-a stabilit suma de .X. lei impozit pe profit și .X. lei majorări de întârziere aferente impozitului pe profit;

- Decizia de impunere nr. .X./11.08.2010, comunicată contestatarei în data de 01.09.2010, prin care s-a stabilit suma de .X. lei TVA și .X. lei majorări de întârziere aferente TVA.

Contestatară susține că obligațiile fiscale individualizate prin Decizia de impunere nr..X./28.06.2010 și Decizia de impunere nr..X./11.08.2010 au fost achitate prin viramente bancare efectuate în data de 27.08.2010 și respectiv, în data de 30.09.2010, și că *”în mod nelegal au fost stabilite în sarcina subscrisei obligații de plată accesorii, respectiv dobânzi și/sau penalități de întârziere”*.

În drept, potrivit dispozițiilor art.119 alin.(1) și art.120 alin.(1) și art.120¹ din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, citate la pct.1, accesoriile se datorează pentru neachitarea la scadență a obligațiilor bugetare, calculul acestor accesorii începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv.

Din documentele existente la dosarul cauzei se reține că prin Decizia de impunere nr. .X./28.06.2010, organele de inspecție fiscală au calculat majorări de întârziere aferente impozitului pe profit în sumă .X. lei **până la data de 31.05.2010**, iar prin Decizia de impunere nr. .X./11.08.2010 au calculat majorări de întârziere aferente TVA în sumă .X. lei **până la data de 31.07.2010**.

Referitor la susținerea contestatarei potrivit căreia *”obligațiile fiscale de plată determinate prin deciziile de impunere nr..X./28.06.2010, respectiv nr. .X./11.08.2010, puteau fi achitate până la data de 5, respectiv 20 a lunii următoare celei în care s-a efectuat comunicarea acestora, conform prevederilor art.111 alin.(2) din Codul de procedură fiscală, dată până la care nu pot curge penalități de întârziere și nu pot fi stabilite dobânzi”*, nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației, întrucât majorările de întârziere/dobânzile și penalitățile de întârziere sunt sancțiuni pentru neplata la scadență a obligațiilor bugetare, fiind datorate până la data stingerii acestora.

În consecință, termenele de plată precizate în Deciziile de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr..X./28.06.2010 și nr. .X./11.08.2010, prezintă relevanță în materia executării silită a creanței fiscale, fiind termene de conformare voluntară de plată, după expirarea cărora organele fiscale pot demara procedura de executare silită și nu pot fi confundate cu scadența obligațiilor bugetare.

Mai mult, prin dispozițiile art.119 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările

ulterioare, legiuitorul face trimitere la scadență și nu la termenul de plată precizat în decizie ca termen de conformare voluntară a contribuabilului.

Folosind argumentul reducerii la absurd, arătăm că, dacă scadența obligațiilor înscrise s-ar confunda cu termenele de plată înscrise în decizii, pentru diferențele suplimentare stabilite în urma inspecției fiscale nu s-ar mai datora accesorii dacă debitul principal ar fi achitat înăuntrul termenului precizat la pct.4 din Deciziile de impunere nr..X./28.06.2010 și nr. .X./11.08.2010, ceea ce, evident, este incorect.

Prin urmare societatea contestatară face confuzie între scadența obligațiilor fiscale și termenul de plată al respectivelor obligații, accesoriile fiind datorate pentru neachitarea debitului la scadență, conform dispozițiilor normative, nicidecum în funcție de termenul de plată dispus de organul de inspecție fiscală, față de respectarea căruia urmează a fi aplicate formele de executare.

Având în vedere cele prezentate mai sus, rezultă că organele fiscale au stabilit în mod corect în sarcina contestatoarei accesorii aferente debitelor stabilite prin decizii de impunere, **de la data până la care au fost calculate prin respectivele decizii de impunere și până la data stingerii debitelor suplimentare.**

Prin urmare, în baza prevederilor legale mai sus citate și a motivelor prezentate, în temeiul prevederilor art.216 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct.11.1 lit.a) din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2137/2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, potrivit căror:

“Contestația poate fi respinsă ca:

a) neîntemeiată, în situația în care argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat”,

se va respinge ca neîntemeiată contestația societății pentru suma de .X. lei, reprezentând accesorii aferente debitelor reprezentând impozit pe profit și TVA, stabilite prin decizia de impunere nr..X./28.06.2010 și respectiv, decizia de impunere nr. .X./11.08.2010.

3. În ceea ce privește suma de .X. lei, reprezentând accesorii aferente impozitului pe veniturile din convenții civile, Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală este investită să se pronunțe dacă societatea datorează această sumă, în condițiile în care prin contestație nu se aduc argumente cu privire la aceste constatări.

În fapt, prin Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. .X./14.03.2013 au fost stabilite de organele fiscale accesorii în sumă de .X. lei aferente impozitului pe veniturile din convenții civile, individualizat prin "Dec..X./10.09.2008", contestate de S.C. .X. SA, dar fără a fi prezentate argumente în susținerea contestației.

În drept, sunt incidente prevederile art.206 alin.1 lit.c) și d) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicata, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora:

- " (1) *Contestația se formulează în scris și va cuprinde:*
c) *motivele de fapt și de drept; [...]*
d) *dovezile pe care se întemeiază;*"

Din dispozițiile legale invocate mai sus, se reține că în contestație societatea trebuie să menționeze atât motivele de drept și de fapt, precum și dovezile pe care se întemeiază aceasta, organele de soluționare neputându-se substitui contestatoarei cu privire la motivele pentru care înțelege să conteste un act administrativ fiscal.

Potrivit doctrinei, se reține că încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin „*actor incumbit probatio*”, principiul preluat de art.249 din Legea nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicat, cu modificările și completările ulterioare, care statuează că „*Cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege*”.

Având în vedere cele de mai sus, întrucât contestatorul este cel care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, constatarea care se impune, una naturală și de o implacabilă logică juridică, este aceea că sarcina probei revine contestatorului.

Se reține că sarcina probei nu implică un drept al contestatorului, ci un imperativ al interesului personal al acestuia care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea contestației.

Totodată, prin Decizia nr.3250 în dosarul nr.935/57/2009 Înalta Curte de Casație și Justiție reține în considerentele sale că „*motivarea contestației în procedura administrativă se poate face sub sancțiunea decăderii, în termen de 30 de zile în care se poate formula contestația administrativă, iar nedepunerea motivelor în acest termen duce la respingerea contestației ca nemotivată*”.

Având în vedere cele expuse sunt aplicabile și prevederile pct.2.5 din O.P.A.N.A.F. nr. 450/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea

titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, care prevăd:

“Organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv.”

În baza celor reținute și având în vedere că, S.C. .X. SA deși contestă accesoriile în sumă de .X. lei aferente impozitului pe veniturile din convenții civile, nu aduce motivații bazate pe documente justificative și argumente privind starea de fapt și de drept prin care să combată constatările organelor de inspecție fiscală și din care să rezulte o situație contrară față de cea constatată de organele de inspecție fiscală, în temeiul art.216 alin.(1) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicata, cu modificările și completările ulterioare coroborat cu pct.11.1 lit.b) din OPANAF nr.450/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, potrivit căror:

“11.1. Contestația poate fi respinsă ca:

b) nemotivată, în situația în care contestatorul nu prezintă argumente de fapt și de drept în susținerea contestației sau argumentele aduse nu sunt incidente cauzei supuse soluționării”,

se va respinge contestația ca nemotivată pentru sumă de .X. lei, reprezentând accesorii aferente impozitului pe veniturile din convenții civile.

Pentru considerentele mai sus arătate, în temeiul prevederilor actelor normative invocate în prezenta decizie și în baza art.216 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile pct.11.1 lit.a) și lit.b) din O.P.A.N.A.F. nr.450/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea Titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, se:

DECIDE

1. Respingerea ca neîntemeiată a contestației formulată de S.C. .X. SA împotriva Deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii nr..X./14.03.2013, emisă de Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili pentru suma de .X. lei, reprezentând accesorii aferente impozitului pe veniturile din salarii, impozitului pe profit și TVA.

2. Respingerea ca nemotivată a contestației formulată de S.C. .X. SA împotriva Deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii nr..X./14.03.2013, emisă de Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili pentru

suma de .X. lei, reprezentând accesorii aferente impozitului pe veniturile din convenții civile.

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul .X. sau Tribunalul .X., în termen de 6 luni de la data comunicării.

X
DIRECTOR GENERAL